

ת"פ 398/09/16 - מדינת ישראל נגד דמיטרי פיודורוב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 398-09-16 מדינת ישראל נ' פיודורוב (עציר)

לפני המאשימה: כבוד השופט, סגן נשיא ג'ורג' קרא
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נועה בר

נגד הנאשם: דמיטרי פיודורוב (עציר)
ע"י ב"כ עוה"ד ניר זנו, זהבה קרן ואסתי קופולוביץ

גזר דין

מבוא

1. האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בתום שמיעת ראיות ובפתח סיכומי המאשימה, לאחר הליך גישור שהתנהל לפני כב' השופט בני שגיא, בעבירות אלו: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); נשיאת נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק.

2. נסיבות ביצוע העבירות על פי עובדות כתב האישום המתוקן הן אלה:

סמוך לאוגוסט 2016 התגלע סכסוך בין הנאשם ובין בני חבורה, שכללה את ו' ק (להלן: "ו" או "**המתלונן**"), אליאס וייסי ותמיר נגוסה.

בלילה שבין 10.8.16 ל-11.8.16 ישבה החבורה בגינה ציבורית הסמוכה לרחוב אנה פרנק ולרחוב ניסים בכר בבת-ים (להלן: "**הגינה**").

מעט לאחר חצות הגיעו הנאשם ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה לגינה. הנאשם והאחר רצו לעבר בני החבורה, הפתיעו אותם, ומי מהם אחז אקדח בידו, וממרחק של 10 מטר ירה באמצעות האקדח כדור אחד לעבר בני החבורה.

הקליע חדר לשוק רגלו הימנית של ו' וגרם לפצעי כניסה ויציאה, והוא טופל בבית חולים.

במעשיו המתוארים נשא הנאשם יחד עם האחר נשק שלא כדין וגרם לו חבלה חמורה ברגלו.

3. ההסדר

על פי ההסדר הוסכם בין הצדדים כדלהלן:

א. התביעה תטען לעונש ברף עליון של 42 חודשי מאסר, מאסר על תנאי וקנס לשיקול דעת בית המשפט; וההגנה תטען כראות עיניה.

ב. שני תיקים התלויים ועומדים כנגד הנאשם בבית משפט השלום ת"א, ת.פ. 45798-12-11 ו-ת.פ. 46507-01-13, יצורפו ויידונו בבית משפט השלום, כך שכל עונש מאסר שייגזר בבית משפט השלום בגין שני תיקי הצירוף יהיה חופף לעונש המאסר שייגזר בתיק הנוכחי.

4. ראיה לעונש

כראיה לעונש הוגש מטעם המאשימה גיליון הרישום הפלילי של הנאשם. מן הרישום בגיליון עולה, כי לחובתו 5 הרשעות קודמות, בגין עבירות שבוצעו במהלך השנים 2005-2009 (ההרשעה האחרונה משנת 2012). בין העבירות: החזקת נכס חשוד כגנוב; הפרת הוראה חוקית; תקיפה בתנאים מחמירים; תקיפה סתם; גניבה; פריצה לרכב בכוונה לגנוב; חבלה במזיד ברכב; תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו; איומים ועוד. בגין הרשעותיו שהה הנאשם שנתיים במעון פתוח ו-16 חודשים במעון נעול, ובהמשך ריצה מספר תקופות מאסר שנעו בין 4 חודשים ל-20 חודשים.

5. טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני ב"כ המאשימה:

ב"כ המאשימה ביקש להדגיש בנימוקיו לעונש את חומרת מעשיו של הנאשם, שבחר ל"חסל חשבונות" על רקע סכסוך בדרך אלימה ומסוכנת של ירי יזום מאקדח לעבר אדם. זהותו העלומה של השותף לעבירה איננה מפחיתה מאחריותו ומאשמו של הנאשם, שכן הוא היה פעיל בביצוע המעשים ובעל מניע להתרחשותם.

לדעת המאשימה, קיומן של שתי נסיבות מחמירות יחד - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תוך שימוש בנשק חם וביצוע בצוותא - מעלה את הרף לעניין קביעת המתחם, מאחר שלרכיב נשיאת נשק יש חומרה משל עצמו. כסימוכין לכך הפנה ל-ע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' סמיר בסל** (מיום 8.3.2017) שם נקבע שהענישה הנוהגת בגין נשיאת נשק היא 24 ואף 36 חודשים. עם זאת, בהתאם להוראת 40'ג לחוק והפסיקה בעניין, מסכימה המאשימה כי בנסיבות המקרה יהוו שתי העבירות אירוע אחד שייקבע בגינו מתחם עונש אחד. המתחם ההולם בנסיבות המקרה הספציפיות ישקף בתוכו את החומרה של כל אחת משתי העבירות ואת השילוב שביניהן; כך לדוגמה, ב-ע"פ 6395/12 **עודד עזריאל נ' מדינת ישראל** (מיום 2.2.2014), חבלה חמורה בירי, כבעניינו, נגזרו 5 שנים. הנזק לנפגע העבירה הוא פצע כניסה ויצאה

שנגרם באמצעות נשק חם. בענייננו, פוטנציאל הנזק היה גדול, שכן אנשים נוספים שלא קשורים לחבורה או לסכסוך, עלולים היו להיפגע מהירי.

סיכומי של דבר, ב"כ המאשימה טען למתחם עונש בטווח שבין 2 שנים ל-6 שנים. מתחם זה לוקח בחשבון את הקושי הראייתי, הנובע מהיעדר שיתוף פעולה מצד העדים הרלוונטיים והפעלתו של סעיף 10א לפקודת הראיות, כמו גם את הודאת הנאשם בסופו של יום.

העונש המוצע בתוך המתחם הוא על פי ההסדר 42 חודשי מאסר בפועל. בנימוקים לעונש זה מציבה המאשימה מספר נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפועלות לחובת הנאשם: הימלטות מן המשטרה למשך ימים בהיותו דרוש לחקירה; אי-חשיפת פרטי האחר שפעל עמו ומקום האקדח; הבחירה בהסדר טיעון בשלב מאוחר, בבוקר סיכומי התביעה; היות הנאשם בעל עבר פלילי משמעותי, הכולל בעיקר עבירות רכוש, אך גם איומים ותקיפות שוטרים.

המאשימה עוד עותרת להשית קנס משמעותי להמחשת חוסר הכדאיות בפתרון סכסוכים בדרך עבריינית, ולהמחשת העלויות שנכרכו בניהול התיק. כן מבקשת המאשימה להשית על הנאשם מאסר על תנאי משמעותי. המאשימה נמנעה מלדרוש פיצוי לנפגע העבירה לאור התנהלותו וחוסר שיתוף הפעולה שלו.

לבסוף, ב"כ המאשימה הוסיף, כי לאור נסיבות הביצוע ועברו של הנאשם יש להפעיל בקביעת הענישה גם את סעיף 140 שעניינו עקרון ההרתעה האישית, שהועמד בחוק כשיקול נפרד, וליצור מתחם ראוי ע"פ עקרון הענישה האינדיווידואלית והפרמטרים של עקרון ההלימה שבתיקון 113 לחוק העונשין.

טיעוני ב"כ הנאשם:

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות הבאות: (א) כתב האישום תוקן בצורה משמעותית, וכיום התמונה העולה ממנו היא של אירוע שבו הגיעו לגינה ציבורית שני אנשים, ואין יודעים מי מהם אחז אקדח ומי מהם ירה את הירייה הבודדת שגרמה לו המתלון פצע כניסה ויציאה ברגלו.

(ב) חרף חומרת המעשה הנזק שנגרם כתוצאה ממנו אינו חמור. הסנגור הפנה לתיעוד רפואי, לפיו המתלון טופל בתחבושת אישית, ולא נזקק לתפירת הפצע, התקבל בבית החולים ב-00:54 ושוחרר ב-02:50, דהיינו הטיפול בו נמשך פחות משעתיים. המתלון הגיע ויצא כשהוא מתהלך על שתי רגליו. ב"כ הנאשם סבור, כי הנתונים הללו משמעותיים ביותר ומשליכים על נסיבות האירוע המיוחד הזה, כך שבניגוד לטענת התביעה, אין מדובר ברף הגבוה של עבירת חבלה חמורה, אלא ברף הנמוך - הן בשל אופי ביצוע העבירה, הן בשל אותה ירייה בודדת והן בשל התוצאה; ולכל אלה השפעה על מתחם העונש.

באשר לנאשם - הוא בן 25, נישא לפני כשנתיים, ויש לו ילד בן שנה וחודשיים. הנאשם בעל עבר פלילי, הורשע מספר פעמים ואף ריצה מספר עונשי מאסר. עם זאת יש לקחת בחשבון כי ההרשעה האחרונה היא משנת 2012 בגין עבירה משנת 2009, והעבירות בתיקי הצירוף הן מהשנים 2010 ו-2011, כך שלמעשה יש הפסקה משמעותית בעשייה העבריינית, שיקום חיים ועלייה על דרך הישר הכוללת הקמת משפחה ועסק להובלות. האירוע המצער והחמור מאוגוסט

2016 מביא את הנאשם ממקום של שיקום אל בין כותלי בית הכלא פעם נוספת בחייו, שם הוא נתון במעצר כבר למעלה מ-7 חודשים.

לטענת ב"כ הנאשם, לא ניתן לומר כי נוהל משפט לריק, כיוון שבסופו של דבר, לאחר שמיעת הראיות ורגע לפני הסיכומים, כתב האישום תוקן משמעותית, והנאשם בחר לקחת אחריות על חלקו באירוע ולהודות, תוך שהוא יודע שהודיה משמעותה עונש מאסר בפועל.

לעניין העונש, ב"כ הנאשם סבור שיש להשית עונש מאסר שישקול את השיקולים הרלוונטיים, בבחינת "מודה ועוזב ירוחם", ולקבוע מתחם ענישה בין 18 חודשים ל-24 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם מבקש לשקול את מצבו הכלכלי הקשה מאוד של הנאשם, שאחיו היחיד במצב רפואי קשה לאחר שעבר 4 ניתוחים ואשפוזים מתמשכים, ולא להשית עליו קנס כספי.

דברי הנאשם: הנאשם לקח אחריות על מעשיו והביע את רצונו לחזור הביתה לאשתו ולבנו.

דיון

אין מחלוקת על כך כי מדובר באירוע אחד, שבמהלכו ביצע הנאשם שתי עבירות: האחת - נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק, והשנייה - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 + 335(א)(2+1) לחוק. לאירוע בכללותו ייקבע מתחם עונש אחד בגדרו ייגזר עונש אחד.

שיקולים מנחים בקביעת מתחם העונש הראוי

6. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה - מאחר שבענייננו הפגיעה בערך שלמות הגוף לא הייתה ברף חמורה גבוה, משהחבלה הצריכה טיפול רפואי קצר שלאחריו שוחרר הנפגע לביתו ללא צורך בהמשך טיפול, ניתן לקבוע כי הפגיעה בערך זה הייתה בינונית.

באשר לערך החברתי של שמירה על ביטחון הציבור ושלומם ניתן לקבוע כי הפגיעה בערך זה הייתה חמורה יותר שכן מידת הפגיעה בערך זה נגזרת מהסכנה הפוטנציאלית הנלווית מהדרך של יישוב סכסוכים באמצעים אלימים - ירי מנשק חם, המתבצע במרחב הציבורי, כאשר אזרחים חפים מפשע שאינם צד לסכסוך עלולים להיפגע מכך. הדברים נכונים חרף העובדה שבאירוע הספציפי בדרך נס פוטנציאל הנזק לא התממש במלוא חומרתו.

7. מדיניות הענישה הנהוגה

בטיעונו לביסוס המתחם אָזכר ב"כ המאשימה פסיקה מגוונת הן של בית המשפט העליון והן פסיקה מחוזית, הן בעבירות לפי סעיף 329 של גרימת חבלה בכוונה מחמירה והן בעבירה של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335, הן בעבירות שהתבצעו תוך שימוש בנשק חם והן בעבירות שהתבצעו תוך שימוש בנשק קר.

מתוך המגוון האמור אתמקד בפסיקה הרלוונטית לענייננו.

בע"פ 4119/14 + 4188/14 **אחמד הנבזי נ' מדינת ישראל** (מיום 21.9.14) (להלן: "**עניין הנבזי**") אישר בית המשפט העליון עונש של 36 חודשי מאסר ופיצוי בסך של 14,000 ₪ בגין ביצוע ירי לעבר שלושה אנשים שנפגעו קשה. אחד נפגע מירי בברך וגרם לו שבר מרוסק ושבר בסחוס כף רגלו, נותח ואושפז לתקופה של 10 ימים. נפגעת נוספת נפגעה מקליע שחדר לבטנה ויצא באזור הגב עם פגיעה בכליה הימנית ובכבד וגרימת שבר באחת החוליות, ואושפזה לתקופה של שלושה שבועות. אדם שלישי נפגע מקליע באמתו ונזקק לניתוח לשם הוצאת הקליע ממרפק ידו, ואושפז למשך יומיים. ביהמ"ש העליון הדגיש את החומרה שבעבירות נשק, בעיקר בשל הפוטנציאל להסלמה וסיכון ממשי לשלום הציבור.

בע"פ 6383/12 **זוהיר חאלד נ' מדינת ישראל** (מיום 29.9.14) - בגין ביצוע עבירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335 וכן החזקת נשק והובלתו, נגזר עונש של 8 שנות מאסר (גזר הדין ניתן לפני תיקון 113). באירוע זה ירה המערער בין 4 ל-6 כדורי אקדח לעבר המתלונן ופגע בעצם הירך הימנית מה שהצריך ניתוח ואשפוז. בערעור הופחת העונש מ-8 שנות מאסר ל-6 שנים בשל העובדה כי מדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, הודייתו, גילו הצעיר וכן פוטנציאל השיקום שעלה מתסקיר שירות המבחן בעניינו.

בע"פ 6395/12 **עודד עזריאל נ' מדינת ישראל** (מיום 2.2.14) הוטל עונש של 6 שנות מאסר על מי שהורשע בעבירה של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות, העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר ועוד. באירוע זה ירה המערער באחר וגרם לפצע חדירה של קליע במפשעה, שהביא לנזקים מרובים. בערעור הועמד העונש על 5 שנים לריצוי בפועל בהתחשב במצבו הרפואי הקשה של המערער.

בהתייחס לעבירות דומות של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות תוך שימוש בנשק קר, דקירה באמצעות סכין או חפץ חד, הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 1929/12 + 1967/12 **מדינת ישראל נ' סעיד מחאמיד** (מיום 24.4.12) (להלן: "**עניין מחאמיד**"), בגין דקירה בחזה שפגעה בריאה ובלב, בעקבותיה הגיע הקורבן לבית החולים ללא סימני חיים, דבר שהצריך טיפול ואשפוז רפואי. הקורבן נותר נכה לכל חייו. נגזר עונש של 24 חודשי מאסר שהוחמר בעליון ל-36 חודשים בשל חומרת תוצאות המעשים.

בע"פ 1017/10 **אושרי ועקנין נ' מדינת ישראל** (מיום 21.3.10) נדחה הערעור על עונש של 30 חודשי מאסר בגין דקירה שגרמה לפצע דקירה בחזה ופגיעה בריאה (העונש הוטל במסגרת הסדר שבו טענה המדינה לרף עליון של 55 חודשים).

להלן: תובא התייחסות לפסיקה רלוונטית מתוך אסופת הפסיקה שהגישה ההגנה.

בע"פ 5762/13 + 5802/13 **אנואר פאעור נ' מדינת ישראל** (מיום 21.10.14) נדחה ערעור על חומרת העונש שהוטל - 3 שנות מאסר בגין ירי באקדח וכלי נשק נוסף לעבר מספר אנשים - הרשעה בעבירה לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335 והחזקה ונשיאת נשק, כשמהירי נפגע אדם במצחו, הכול במסגרת מתחם ענישה שנקבע בין 3 ל-5 שנות מאסר.

בע"פ 7360/13 **נאדר טהא נ' מדינת ישראל** (מיום 13.1.14) נדחה ערעור על עונש של 15 חודשי מאסר בגין

גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש מהלכי משפט כאשר לאחד המתלוננים נגרמו חבלות בגופו ולאחר נגרם חתך בקרקפת באורך 2 ס"מ.

בע"פ 9232/12 **אמיר עוואד נ' מדינת ישראל** (מיום 28.8.13) נדחה ערעור על עונש של 18 חודשי מאסר בגין ביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה שבוצעה במהלך קטטה - דקירה באמצעות סכין בעקבותיה נגרם למתלונן פצע באורך של 5-6 ס"מ באזור הצלעות התחתונות ופצע דקירה נוסף בבטן התחתונה, חתך בטחול וחתך נוסף בסרעפת. בעקבות כך נזקק הנפגע לניתוח ואשפוז של 8 ימים. ביהמ"ש העליון כאמור דחה את הערעור ואף ציין כי העונש שהושת נוטה לקולא.

כעולה מהסקירה מדובר בענישה מגוונת שיש לה פנים לקולא ולחומרא. הדבר נובע מקיומם או העדרם של גורמים רלוונטיים בנסיבות הביצוע. כך לא דומה גרימת חבלה בנסיבות מחמירות תוך שימוש בנשק חם, לדקירה בסכין או בחפץ חד אחר. בע"פ 6989/13 **פרח נ' מדינת ישראל** (מיום 25.2.14) עמד כב' השופט זילברטל על החומרה הנובעת משימוש בנשק חם:

"בית משפט זה חזר לא אחת על החומרה הנובעת משימוש בנשק חם ועל הסכנה הרבה הטמונה בעבירות נשק "בעיקר בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחוננו"...בהתאם, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל...אמנם באירוע הירי לא נגרם נזק אך אין בכך כדי להפחית מחומרת המעשה, שכן החומרה שבעבירות הנשק מתבטאת גם במה שעלול היה להתרחש" (סעיף 13 לפסה"ד).

את שעלול היה להתרחש, התרחש בפועל בענייננו, ואחד מבני החבורה נפגע ברגלו, ואך בנס לא נגרמה לו חבלה חמורה בהרבה מזו שנגרמה בפועל או חס וחלילה תוצאה קטלנית.

ישנה חשיבות למספר היריות שנורו, למספר הנפגעים, לאופי וחומרת הפגיעות כך שהוראת החיקוק וסעיף העבירה אינן חזות הכול. ראה למשל בעניין הנבזי שלעיל, נורו יריות לעבר שלושה אנשים שנגרמו להם חבלות חמורות בהרבה מאלה שנגרמו בענייננו. כך גם בעניין מחאמיד הנ"ל אירוע הדקירה שם יכול היה להסתיים בתוצאה קטלנית לאחר שהקורבן הגיע לבית החולים ללא סימני חיים ונזקק לטיפול רפואי ארוך.

דמיון מסוים לענייננו בין תוצאת מעשה הירי והחבלה החמורה שנגרמה מצאתי בע"פ 5717/14 **מדינת ישראל נ' גדבאן** (מיום 2.12.14), שם ירה המשיב 2 יריות לעבר הקרקע, וכתוצאה מירי זה נפגע הקורבן ברגלו **"...בית המשפט מצא כי פוטנציאל הנזק היה רב אף אם למתלונן לא נגרם נזק חמור באופן יחסי..."** (סעיף 3 לפסה"ד). אחד הקליעים שם פגע ברגלו של המתלונן והמתלונן אושפז ורגלו גובסה. בעניין גדבאן החמיר בית המשפט העליון את עונשו של המשיב מ-20 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר בפועל תוך אמירה ברורה באשר לצורך בהחמרת הענישה:

"...לנוכח חומרת העבירות מסוג זה, ההשלכות הרוות האסון ופוטנציאל הסכנה הגלום לשלמות החיים, הגוף והנפש לביטחון הציבור ופוטנציאל הפגיעה הגלום בהם, בית משפט זה קבע פעם אחר פעם כי יש לשדר מסר עונשי אשר ירתיע מפני ביצוע עבירות אלו, וזאת בדרך של נקיטה בענישה מחמירה אשר תרחיק את מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית (ראו למשל: ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (22.2.2007); ע"פ 4460/11 מדינת ישראל נ' פאיד (28.11.2011); ע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל (18.12.2011)). עוד נקבע כי הדרישה להחמרה בעבירות אלה מועצמת כאשר עסקינן בנשק חם שרק צד אחד מחזיק בו (ראו לאחרונה למשל: 4038/14 מדינת ישראל נ' מהראן אבו עאבד (15.07.2014)). חומרתן של החזקת ונשיאת נשק ללא היתר כדין אינה תחומה אך לעבירות עצמן ולהיותן מנוגדות לחוק החרות. לא אחת, עבירות אלה מובילות - ולמצער רב החשש שיובילו - לעבירות נוספות של שימוש בנשק תוך פגיעה בזולת, כפי שאכן אירע במקרה שלפנינו (ראו והשוו: ע"פ 6371/11 מדינת ישראל נ' אנס הייבי, פסקה כ"ג לפסק דינו של השופט רובינשטיין (18.12.2011))...." (סעיף 8 לפסה"ד).

כאן המקום לשוב ולהזכיר כי מדיניות הענישה היא רק אחד הפרמטרים המנחים את שיקול דעתו של בית המשפט בקביעת המתחם.

8. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה - בהתאם לעקרון ההלימה ייתן בית המשפט דעתו לנסיבות ביצוע העבירה שאלהן מפנה סעיף 40ט(א) לחוק, ואת מידת השפעתן בענייננו, וזאת על מנת לשקלל את חומרת מעשה העבירה ואת מידת אשמו של הנאשם לשם קביעת הסוג והמידה של העונש שיושט עליו:

- א. אין מדובר באירוע ספונטני אקראי. מעשה ירי המבוצע על ידי שני מבצעים בצוותא הצריך הידברות מוקדמת והצטיידות בנשק. כמו כן, ידוע כי לנאשם היה מניע לביצוע המעשים.
- ב. הנאשם הנו שותף מלא עם אחר עלום בנשיאת נשק, בירי ובגרימת חבלה חמורה, בלא שנטען שהאחד השפיע על חברו.
- ג. הנזק שנגרם בפועל מביצוע העבירה אינו ברף חומרא גבוה והסתכם בחבישת פצע החדירה.
- ד. הנזק הצפוי מירי לעבר אדם, ועל אחת כמה וכמה לעבר קבוצת אנשים, במרחב ציבורי, הוא בעל פוטנציאל של פגיעה קטלנית הן ב"יעד" והן בעוברי אורח תמימים.
- ה. הסיבה לביצוע העבירה, כנטען בכתב האישום, היא סכסוך בין הנאשם למתלונן וחבריו.

קביעת מתחם העונש הראוי

לאחר שנסקרו הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם וכן נסקרה מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות ביצוע העבירה - הריני קובע את מתחם הענישה ההולם במקרה זה ככזה שנע בין 24 חודשי מאסר בפועל ברף

התחתון ובין 48 חודשי מאסר בפועל ברף העליון.

9. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

- א. הנאשם ואשתו הם זוג צעיר בשנות ה-20 הראשונות והורים לפעוט בן שנה וחודשיים והם צפויים להיפגע מהעונש שיוטל עליו.
- ב. הסתבכותו של הנאשם כאן גרמה לו נזק. הוא מצוי במעצר מזה תקופה של 7 חודשים, אינו עובד ואינו מתפרנס. בנוסף צפוי הנאשם לרצות תקופת מאסר מאחורי סורג ובריח. נכון הוא הדבר שנזקים אלה הם תולדה של מעשיו הנלוזים, עדיין אין להתעלם מהשפעתם עליו ועל משפחתו.
- ג. להודייתו של הנאשם לא יינתן משקל מלא בהינתן עיתוי ההודיה - לאחר ניהול משפט ארוך ובפתח סיכומי המאשימה. חרף האמור גם הודייתו המאוחרת, נטילת האחריות והבעת החרטה ישוקללו במערך שיקולי גזירת הדין.
- ד. למרות גילו הצעיר לנאשם עבר פלילי משמעותי, הספיק כבר לרצות מספר תקופות מאסר. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שבמהלך השנים האחרונות חלה רגיעה מסוימת בפעילותו העבריינית. הנאשם נישא, הקים משפחה ואף עבד לפרנסתו כנהג הובלות, כך שהסתבכותו הפעם מסיגה אותו לאחור בכל מישורי חייו.

סיכום

לאחר ששקללתי את נסיבות החומרא והקולא כפי שפורט לעיל, החלטתי לדון את הנאשם, דמיטרי פיודורוב, לעונשים הבאים:

- א. **36 חודשי מאסר לריצוי בפועל** בניכוי ימי מעצרו מיום 21.8.16.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע או עבירה בנשק מסוג פשע.
- ג. הימנעות המאשימה מלדרוש חיוב הנאשם בתשלום פיצויים לנפגע מובנת, ועל כן אכבדה.
- ד. לא מצאתי לחייב את הנאשם בתשלום קנס בהתחשב בעובדה שהנאשם נדון לעונש מאסר לא קצר ובנסיבות אלה ספק אם יכולתו הכלכלית תעמוד לו לקיים חיוב כאמור. הדברים הינם מקל וחומר כאשר לנאשם אין "גב כלכלי" או תמיכה משפחתית שתוכל לסייע לו בכך.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ז, 05 אפריל 2017, בנוכחות הצדדים.